

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/11/2024
Identifikačné číslo spisu:	9520100054
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:9520100054.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti odsúdenému W. N. st. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné na verejnom zasadnutí konanom 17. decembra 2024 v Bratislave o odvolaniach odsúdeného W. N. st. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo 4. septembra 2024, sp. zn. PK-1T/9/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku rozsudok Špecializovaného trestného súdu zo 4. septembra 2024, sp. zn. PK-1T/9/2020 zrušuje.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej aj „súd prvého stupňa“) vyššie citovaným rozsudkom rozhodol tak, že odsúdený W. N. st., ktorý bol právoplatne uznaný za vinného rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 13. decembra 2021, sp. zn. PK-1T/9/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. júla 2022 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 4/2022, zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov formou účastníctva ako návodca podľa § 10 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona formou účastníctva ako objednávateľ podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, z prípravy obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona a z obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Za to mu Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona trest prepadnutia majetku

Proti tomuto rozsudku, bezprostredne po jeho vyhlásení (č. l. 14163) podal odsúdený proti výroku o treste prepadnutia majetku a aj proti konaniu, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo. Prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) sa vzdal práva podať odvolanie.

V písomnom odôvodnení odvolania doručenom Špecializovanému trestnému súdu 5. novembra 2024 (č. l. 14200 - 14229) odsúdený poukázal na priebeh konania s tým, že napadnutému rozsudku predchádzalo konanie o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, v ktorom Špecializovaný trestný súd uznesením z 19. apríla 2024, sp. zn. 11Nt/3/2023 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. apríla 2024), povolil obnovu konania vedeného pod sp. zn. PK-1T/29/2020 a zároveň vo vzťahu k odsúdenému W. N. st. zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 13. decembra 2021, sp. zn. PK-1T/9/2020, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. júla 2022, sp. zn. 2 To 4/2022, len v časti výroku o treste prepadnutia majetku. Konanie o povolení obnovy konania bolo vedené na základe návrhu odsúdeného z dôvodu nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2023, sp. zn. PL. ÚS 1/2021, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky vo výroku v bode I. rozhodol tak, že ustanovenia § 58 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej poukázal na tresty, ktoré mu boli uložené rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 13. decembra 2021, sp. zn. PK-1T/9/2020.

Podľa odvolateľa tým, že došlo k zrušeniu výroku o treste iba v časti prepadnutia majetku právoplatným rozhodnutím v konaní o obnove konania, na základe návrhu odsúdeného, ktorého dôvodom bol nález ústavného súdu o neústavnosti ustanovenia § 58 ods. 3 Trestného zákona, mal súd prvého stupňa zastaviť obnovené/pôvodné konanie z dôvodu prekážky rozhodnutej veci podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Na podporu tohto právneho názoru predložil a poukázal na odborný článok: Obnova konania vo výroku o treste prepadnutia majetku po rozhodnutí ústavného súdu (autor JUDr. Peter Šamko) a tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2024, sp. zn. 4 Tost 21/2024 v obdobnej trestnej veci týkajúcej sa obnovy konania po prijatí nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2023, sp. zn. PL. ÚS 1/2021. Odsúdený uviedol, že v tomto rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd sťažnostný vyjadril právny názor o dôvodnosti zrušenia „celého“ výroku o treste, keďže zrušenie výroku o treste iba v časti prepadnutia majetku by malo za následok zastavenie trestného stíhania pre prekážku rozhodnutej veci (pozn. teda v súlade s vyššie citovaným odborným článkom), pričom v odôvodnení tohto uznesenia uviedol sťažnostný súd i právne názory, ktoré ho k tomu viedli a dôvody prečo nevyhoveli sťažnosti prokurátora navrhujúceho zrušenie výroku o treste iba v časti prepadnutia majetku. Na podporu tohto právneho názoru obhajoby o zastavení konania predložil i poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre z 15. augusta 2024, sp. zn. 4Tos/65/2024, v obdobnej trestnej veci týkajúcej sa obnovy konania po prijatí nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2023, sp. zn. PL. ÚS 1/2021.

Ďalej odsúdený namietol, že z napadnutého rozsudku nie je tiež zrejme v akom znení, resp. účinnosti, bol vlastne Trestný zákon súdom prvého stupňa použitý a nemožno sa toho „dopátrať“ ani v odôvodnení, ktoré je zmätočné odhliadnuc od tohto, že znenie/účinnosť mala byť vyjadrené výslovne vo výroku. Nie je podľa neho zrejme, či trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona bol uložený súdom prvého stupňa podľa Trestného zákona v znení k (i) 13. decembru 2021 kedy bol odvolacím súdom zrušený v celom rozsahu prvostupňový rozsudok a Najvyšší súd Slovenskej republiky právoplatne odsúdil odsúdeného s tým, že súd prvého stupňa „prihliadal“ na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 1/2021, ktorý bol až z 27. septembra 2023, alebo (ii) v znení po 20. októbri 2023, kedy bol predmetný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. PL. ÚS 1/2021 zverejnený v zbierke zákonov pod č. 402/2023 do 6. augusta 2024. Či bolo použité ustanovenie § 58 ods. 1 Trestného zákona v znení pred 6. augusta 2024 alebo po uvedenom dátume nie je zo strany obhajoby samoúčelnou teoretickou rozpravou ale má voči odsúdenému právny následok spočívajúci v tom, že ustanovenie § 58 Trestného zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z. účinného od 6. augusta 2024 obsahuje aj odsek 2 a došlo aj k zmene/zvýšeniu rozsahu škody. Použitie Trestného zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z. účinného od 6. augusta 2024 odôvodňujú ustanovenia čl. 50 ods. 6, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 1 Trestného zákona. V ďalšom poukázal na podmienky pre fakultatívne uloženie trestu prepadnutia majetku s tým, že tieto musia byť kumulatívne splnené aj v prípade viacčinného súbehu a uloženia úhrnného trestu iba u jedného skutku. Súd prvého stupňa však v odôvodnení podľa odsúdeného nesprávne poukazoval aj na okolnosti spáchania skutkov pod bodom 1) až 4), ktoré však zrejme viedli odvolací súd k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody vo

výmere 25 rokov. Jediný skutok, u ktorého eventuálne by pripadalo uloženie trestu prepadnutia majetku je však iba skutok pod bodom 5) právne kvalifikovanom obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Obhajoba poukázala na nesplnenie podmienok na uloženie trestu prepadnutia majetku a to s poukazom na a) § 58 ods. 2 in fine Trestného zákona v znení zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z. účinného od 6. augusta 2024. Odsúdený ako páchatel' v celom rozsahu nahradil škodu uvedenú v skutku pod bodom 5) vo výške 222.627,81 EUR poškodenému Č. W. a. s., čo vyplýva zo spisu ako i z postupu tohto poškodeného, ktorý si túto škodu neuplatnil a preto o nej nebolo ani rozhodované; a b) zmienená škoda vo výške 222.627,81 EUR v súčasnosti predstavuje škodu iba „väčšiu“, teda nie veľkého rozsahu.

K prípadnému argumentu o „nezmiešavaní“ jednotlivých znení Trestného zákona obhajoba poukázala, že trest prepadnutia majetku by mal byť ukladaný podľa „všeobecnej časti“ Trestného zákona a nie podľa osobitnej časti, zároveň odsúdenému bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov podľa „nového“ Trestného zákona aj za skutok pod bodom 2/ právne kvalifikovanom ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účastníctvom podľa § 10 ods. 1 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov.

Odvolateľ tiež zdôraznil, že (i) predmetom dokazovania neboli tituly nadobudnutia tohto majetku (odplatné alebo bezodplatné - dedenie), v prípade odplatných výška nadobúdacích cien, ani obdobia kedy došlo k ich nadobudnutiu, navyše, výška zaisteného majetku bola vykonávaná v cenových reláciách v roku 2023; (ii) podávania daňových priznaní nebolo povinné v „osemdesiatich“ rokoch minulého storočia; (iii) súd prvého stupňa nebral do úvahy daňové priznanie za rok 2014; (iv) zo strany súdu boli vyžiadané daňové priznania iba z Daňového úradu Trnava, pobočka Galanta, nie aj z iných daňových úradov; (v) daňový úrad nebol dotazovaný ani na to, od akého obdobia vlastne archivuje daňové priznania.

Vo vzťahu k formulácii výroku napadnutého rozsudku odsúdený poukázal, že tento je zmätočný, keďže z neho nevyplyvajú už uložené právoplatné tresty. Súd prvého stupňa podľa odsúdeného nekonal ani v zákonomnom zložení, nakoľko v pôvodnom konaní bol iný člen senátu.

Vzhľadom na všetky hore uvedené skutočnosti odsúdený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v celom rozsahu zrušil odsúdeným napadnutý rozsudok a konania podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zastavil.

Podaním doručeným Špecializovanému trestnému súdu 8. novembra 2024, odsúdený odôvodnil odvolanie prostredníctvom ďalšieho obhajcu (JUDr. Róbert Bános). V prvej časti namietal procesné pochybenia, poukazujúc na to, že výrok napádaného rozsudku trpí predovšetkým formálnymi nedostatkami, keď vo výroku chýba zákonné ustanovenie, podľa ktorého mal súd vo veci rozhodnúť - § 166 Trestného poriadku. Konajúci súd tak podľa neho rozhodol iba podľa ustanovení Trestného zákona, bez ich spojitosti s ustanoveniami Trestného poriadku. Poukázal na niektoré rozhodnutia súdov s tým, že otázka deliteľnosti, resp. nedeliteľnosti samotného výroku o treste, ako aj následného postupu po povolení obnovy konania je v aktuálnej súdnej praxi diametrálne rozdielne riešená. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 25. apríla 2024, sp. zn. 3 Tost 25/2024, na ktorého rozhodnutie odkazuje aj Krajský súd v Nitre z 24. októbra 2024, sp. zn. 4Tos/64/2024, konštatoval, že keďže novou skutočnosťou skôr neznámou je iné súdne rozhodnutie, je všeobecný súd (konajúci súd o návrhu na povolenie obnovy konania) v pozícii orgánu, ktorý má zjednať nápravu chýb, ktorým trpí právoplatné rozhodnutie v trestnom konaní, vyplývajúci z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky. Zdôraznil, že nariadený súd zastáva názor, že v k vyhovneniu návrhu na povolenie obnovy konania v zmysle § 400 ods. 1 Trestného poriadku môže dôjsť aj samotným zrušením napadnutého rozhodnutia celkom alebo v časti, v ktorej je návrh dôvodný, a to bez súčasného povolenia obnovy konania, pretože účelom tohto konania je náprava konkrétneho pochybenia, a preto bude postačovať len zrušenie právoplatného rozhodnutia v konkrétnej chybnej časti. Odvolací súd v tomto prípade, v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky postupoval tak, že právoplatne odsúdenému

zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a sám rozhodol tak, že zrušil výrok iba o treste prepadnutia majetku, pričom následne konštatoval, že dôsledkom takéhoto rozhodnutia je, že k povoleniu obnovy konania tak, ako to predpokladajú ustanovenia § 403 až 405 Trestného poriadku, už nepríde. Vychádzajúc z citovaných rozhodnutí tak právoplatne odsúdený v uvedenej veci zostal v pozícii (diametrálne odlišnej ako odsúdený W. N. st.), kedy po podaní návrhu na povolenie obnovy konania konajúci súd napravil výlučne protiústavnosť ustanovenia, ktorým mu bol uložený trest prepadnutia majetku tak, že tento nezákonný výrok (iba) zrušil, bez ďalšieho. Iný odsúdený teda v totožnej situácii ako odsúdený W. N. st. nemusel absolvovať nové konanie po povolení obnovy konania a tomuto nebol opätovne ukladaný ďalší trest podľa právnej úpravy Trestného zákona, ktorá ostala zachovaná (nedotknutá nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky - PL. ÚS 1/2021-164) tak, ako tomu učinil Špecializovaný trestný súd. Situáciu, kedy v totožných prípadoch súdy rozhodli takmer opozitne, považoval odsúdený za nespravodlivú, nezákonnú a protiústavnú. Rovnako poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre 15. augusta 202, sp. zn. 4Tos/65/2024, ktorý taktiež zaujal názor o neuložení ďalšieho trestu. Pokiaľ teda odsúdený vychádzal z premisy, že výrok o treste je deliteľný (tento prístup napokon aplikoval aj Špecializovaný trestný súd v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 11Nt/3/2023, keď mu zrušil iba výrok o treste prepadnutia majetku), stotožnil sa s názorom súdu krajského sudcu v Bratislave (JUDr. Petrom Šamkom). Pre komparáciu odsúdený poukázal i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2024, sp. zn. 4 Tost 21/2024, ktorý bol právneho názoru o nutnosti zrušenia celého výroku o treste, teda zaujal názor o nemožnosti delenia výroku o treste. Opačný postup, teda zrušenie iba časti výroku o treste (ako tomu bolo i v jeho prípade) by následne mala podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mať za následok zastavenie trestného stíhania pre prekážku vecí rozhodnutej, totožne ako bolo uvedené už vyššie.

Na dôvazok ešte poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní 18. júna 2024 ho predsedníčka senátu ako obžalovaného poučila o jeho právach v súlade s trestným právom, najmä o práve vypovedať alebo odoprieť výpoveď v súlade s § 121 ods. 2 Trestného poriadku. Následne na otázku predsedníčky senátu, či porozumel poučeniu táto rovno prešla na oboznámenie listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku. Po ich oboznámení mal záujem sa vyjadriť k samotnému konaniu, na čo ho súd odkázal až na záverečnú reč. Súd mu teda neumožnil realizáciu jedného zo základných práv, a to právo vypovedať. Uvedeným postupom prišlo podľa odsúdeného k porušeniu ustanovení Trestného poriadku a jeho práva na spravodlivý proces, čo je i porušením práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. K výsluchu jeho osoby tak na tomto hlavnom pojednávaní ani neprišlo (uvedené vyplýva tak zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 18. júna 2024, ako aj zo zvukového záznamu z predmetného hlavného pojednávania).

V druhej časti odsúdený namietal zmenu člena senátu, teda že v danej veci došlo k porušeniu jeho práva na zákonného sudcu, kedy v danom prípade nerozhodoval zákonný senát, hlavné pojednávanie v obnovenom konaní realizoval senát 1T, v ktorom prípade predsedníčka senátu v úvode hlavného pojednávania konštatovala, že prišlo k zmene jedného člena senátu, a to JUDr. Emila Klemaniča, ktorý sa stal sudcom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Predsedníčka senátu konštatovala, že pôvodného člena senátu nahradil, v zmysle rozvrhu práce Špecializovaného trestného poriadku - JUDr. Milan Cisarík. K tejto zmene prišlo podľa názoru odsúdeného v rozpore so zverejneným rozvrhom práce. V zmysle Rozvrhu práce Špecializovaného trestného súdu, Pezinok pre rok 2024 v znení jeho posledného Dodatku č. 6 účinného od 1. júna 2024 totiž nie je vytvorený žiaden senát, ktorého predsedom a členmi by boli uvedení traja sudcovia, preto je názoru, že rozhodol senát v nezákonnom zložení.

V tretej časti odsúdený namietal nedostatočne vykonané dokazovanie. Odsúdený poukázal na zrealizované dokazovanie a uviedol, že súd vykonal dokazovanie bez jeho výsluchu a súčasne iba na podklade oboznamovania listinných podkladov, ktoré tvorili spisový materiál a poukázal na procesný postup konajúceho súdu a podmienky pre uloženie trestu prepadnutia majetku s tým, že podľa názoru odsúdeného súd mal a mohol skúmať okolnosti spáchania konkrétneho trestného činu, bez poukazu na ostatné trestné činy, za ktoré bol uznaný za vinného. V uvedenom prípade bol odsúdený z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona so spôsobením škody, ktorá vtedajšieho Trestného zákona mala dosahovať škodu veľkého rozsahu a škoda, ktorá mala

vzniknúť spoločnosti Č. W., a. s. vo výške 222.627,81 EUR bola predmetnej spoločnosti v plnom rozsahu uhradená. Uvedené potvrdzujú aj výpovede zástupcov poškodenej spoločnosti, ktorí si škodu v trestnom konaní ani len neuplatnili. Aj z týchto dôvodov, najmä s dôrazom na primeranosť uloženia trestu prepadnutia majetku, odsúdený zdôraznil, že uloženie tohto druhu trestu vo vzťahu k jeho osobe nie je opodstatnené. Poznamenal, že v prípade spáchania trestného činu sa vo všeobecnosti za poľahčujúcu okolnosť [§36 písm. k) Trestného poriadku] považuje okolnosť, keď sa páchatel pričínil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu. Ako už uviedol, suma vo výške 222.627,81 EUR, ktorá mala byť poukázaná na účet (č. 1. 5825), bola v plnom rozsahu vrátená poškodenej spoločnosti, ktorú okolnosť podľa jeho názoru mal konajúci súd jednoznačne zohľadniť v jeho prospech.

Čo sa týka majetku, ktorý nadobudol kým nebol právoplatne odsúdený, k tomu odsúdený uviedol, že tento nadobudol poctivou prácou za jeho celý život tak, ako uvádzal v rámci svojej záverečnej reči a neskoršej výpovede. Súd v rámci obnoveného konania žiadnym spôsobom nezameral dokazovanie na čas resp. dobu a spôsob nadobudnutia jeho majetku.

Tiež namietal, že súd skúmal iba obdobie páchanej trestnej činnosti, bez pripustenia akejkoľvek možnosti, že nadobudnutý majetok, ktorý má byť predmetom trestu prepadnutia majetku nadobudol už oveľa skôr, ako malo prísť k trestnej činnosti, za ktorú bol už výrokmi o vine právoplatne odsúdený; nezohľadnil skutočnosť, že podnikal už od osemdesiatych rokov, v ktorom čase nebola ešte stanovená povinnosť podávať daňové priznania; nezohľadnil skutočnosť, že hodnotu majetku, ktorá je aktuálne súčasťou všeobecnej a oddelenej konkurznej podstaty, nie je možné úmerne porovnávať s hodnotou, za ktorú tento majetok v tom ktorom čase nadobudol. Poukázanie na skutočnosť, že hodnota jeho majetku aktuálne predstavuje akúsi sumu, ktorá zodpovedá ohodnoteniu majetku pre rok 2023, nie je predsa relevantná. Napríklad, zo Správy správcu - JUDr. Lenka Maďarová z 15. júla 2027 (č. 1. 14082) na str. 2 vyplýva, že hodnota nehnuteľnosti, ktorá je v súpise oddelenej podstaty (jeho rodinný dom s pozemkami) bola určená na základe Znaleckého posudku č. 39/2023 z 18. mája 2023 znalcom Ing. O. D.). V zmysle § 2 písm. g) vyhlášky č. 494/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku stanovuje všeobecnou hodnotou majetku ako výslednú objektivizovanú hodnotu majetku, ktorá je znaleckým odhadom najpravdepodobnejšej ceny hodnoteného majetku ku dňu ohodnotenia v danom mieste a čase, ktorú by tento mal dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprimeranou pohnútkou; obvykle vrátane dane z pridanej hodnoty. Vývoj cien nehnuteľností sa rokmi mení a tento radikálne stúpol od doby, kedy nadobudol majetok, ktorý má byť predmetom trestu prepadnutia majetku. Totožné platí aj pre jeho vlastnícke práva k nehnuteľnostiam - poľnohospodárskym pôdam, ku ktorým sa dostal tak, že tieto odkúpil od úpadcov v konkurznom konaní vo H., v Q.i a F. ako uvádzal aj konajúcemu súdu. Kúpne zmluvy resp. akékoľvek ďalšie dokumenty je pritom možné vyžiadať z katastra nehnuteľností prípadne z archívov.

Vydanie napádaného rozsudku tak podľa odsúdeného, bez ohľadu na procesné pochybenia, na ktoré poukazoval v časti I. a II. tohto odôvodnenia odvolania, bolo jednoznačne predčasné a nezákonné. Konajúci súd sa totiž podľa neho pri hodnotení dôkazov nevysporiadal so všetkými okolnosťami (uvádzanými vyššie) dôležitými pre konečné rozhodnutie vo veci.

Vo štvrtej časti odsúdený namietal nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý cestou svojho obhajcu navrhol na hlavnom pojednávaní 4. septembra 2024, za účelom riadneho objasnenia skutkového stavu, a to doplniť dokazovanie aj o skutočnosti od jeho tretieho účtovníka (okrem Y. V. a C. L.), ktorý preňho v spornom období spracovával daňové priznania a napokon namietal neprimeranosť uloženého trestu.

V závere odsúdený namietal rozpor výroku s odôvodnením, keď konajúci súd mu vo výroku rozsudku uložil podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona trest prepadnutia majetku, pričom z odôvodnenia napádaného rozsudku nie je podľa neho možné rovnako zistiť, či súd aplikoval právnu úpravu v čase vydania pôvodného rozsudku (13. decembra 2021) alebo aktuálnu právnu úpravu platnú od 6. augusta 2024. Znenie § 58 ods. 1 Trestného zákona, na ktoré odkázal konajúci súd totiž evokuje aplikáciu aktuálnej

platnej právnej úpravy (predchádzajúca právna úprava totiž uvažovala o obzvlášť závažnom zločine). Skutočnosť, ktorá právna úprava bola skutočne aplikovaná má resp. môže mať pre jeho osobu totiž závažné následky. V prípade, že by súd aplikoval aktuálnu právnu úpravu, bolo by potom jeho povinnosťou prihliadať na § 58 ods. 2 Trestného zákona, ktoré exemplifikatívne vymedzuje podmienky, pri ktorých súd neuloží trest prepadnutia majetku. Ide najmä o situáciu, ak páchatel' nahradí škodu v celom rozsahu alebo vydá v celom rozsahu trestným činom získaný prospech a úžitky z neho. Ako už bolo vyššie uvedené, škoda, ktorá mala vzniknúť poškodenej spoločnosti bola v plnom rozsahu vrátená.

Tieto chyby konania majú, podľa názoru odsúdeného vplyv, na skutkový a následne právny stav a bez ich odstránenia je nutné konštatovať pochybnosti o správnosti napádaného výroku a tým porušenie ustanovení Trestného zákona, preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu postupom podľa § 320 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zrušil a trestné stíhanie s poukazom na § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zastavil, alternatívne postupom podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku zrušil a v súlade s § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, eventuálne postupom podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku zrušil a v súlade s § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol v zmysle návrhu prokurátora prednesenom na hlavnom pojednávaní 18. júna 2024 a 4. septembra 2024 a uložil mu namiesto trestu prepadnutia majetku peňažný trest v zmysle § 56 ods. 1 Trestného zákona vo výške 30.000 EUR.

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 19. novembra 2024 odsúdený prostredníctvom svojej obhajkyne (JUDr. Ivana Kochanská) doplnil vyššie uvedené odôvodnenie odvolania a v súvislosti so správnosťou a zákonnosťou použitia Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 predložil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. augusta 2024, sp. zn. 4 To 7/2024. Dodal, že v tomto rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodoval v novom/obnovenom konaní iba o výroku o treste a to po povolení obnovy konania a zrušení v časti (celého) výroku o treste, pričom výrok o vine ostal nedotknutý. Najvyšší súd ako súd odvolací v tomto rozsudku dospel k záveru o použití „nového“ Trestného zákona (v znení po 6. auguste 2024) pri rozhodovaní o výroku o treste napriek právoplatnosti výroku o vine podľa „starého“ Trestného zákona, odsúdený na predmetnú argumentáciu poukázal. Vzhľadom na tam uvedené právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dala obhajoba do pozornosti aj výrokovú časť predmetného doloženého rozsudku. Obhajoba usúdila, že Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní „novej“ právnej kvalifikácie vychádzal „zo skutkových okolností“, teda iba zo skutkovej vety pôvodného rozsudku, ktorá nebola dotknutá obnovou konania.

Aplikujúc uvedené na túto trestnú vec, tak ako bolo už uvedené v predchádzajúcom odôvodnení odvolania odsúdeného, skutková veta v bode 5) nedotknutého výroku o vine, na základe ktorého jediného skutku mohol súd prvého stupňa pristupovať k zvažovaniu použitia ustanovenia o treste prepadnutia majetku, ustaluje škodu vo výške 222.627,81 EUR ako „skutkovú okolnosť“. Odsúdený poukázal na § 125 ods. 1 veta druhá a tretia Trestného zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z. a uviedol, že podľa „novej“ právnej úpravy sa teda škodou vo výške 222.627,81 EUR rozumie škoda (iba) „väčšia“. Na záver odsúdený poukázal na § 58 ods. 1 Trestného zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z. a uviedol, že s ohľadom na uvedené neboli splnené zákonné podmienky na uloženie trestu prepadnutia majetku.

Písomným podaním doručeným najvyššiemu súdu 11. decembra 2024 odvolateľ doplnil svoje odvolanie o námietku, ktorou opätovne namietal, že súd neskúmal, že majetok, ktorý nadobudol, získal poctivou prácou a výlučne z legálnych zdrojov. Poukázal na pôžičku z 25. novembra 2005, z čoho má byť zrejmé, že mal dostatok finančných prostriedkov z legálnych zdrojov a nemal potrebu získavať finančné prostriedky v rozpore so zákonom a zdôraznil notársku zápisnicu týkajúcu sa zmluvy o pôžičke a tiež rozsudok Okresného súdu Galanta zo 16. novembra 2023, sp. zn. 8C/76/2022 dôvodiac, že uvedené preukazuje, že rozsudok bol vydaný predčasne a nezákonne. Podaním doručeným najvyššiemu súdu 17. decembra 2024 dal do pozornosti, že ako spoločník a konateľ spoločnosti K. D. spol. s r. o. predal časť jeho spoločnosti L. s dojednaním kúpnej ceny na 1.600.000 EUR, čo má opäť preukazovať, že mal dostatok finančných prostriedkov z legálnych zdrojov.

Na verejnom zasadnutí konanom o podanom odvolaní W. N. st. zotrval na svojom odvolaní a jeho dôvodoch. V konečnom návrhu prokurátor navrhol zamietnuť odvolanie odvolateľa.

Predsedníčka senátu na verejnom zasadnutí oboznámila námietku zaujatosti, ktorá bola súdu doručená 27. novembra 2024 a smerovala proti predsedníčke senátu JUDr. Dane Wänkeovej a členovi senátu JUDr. Petrovi Paludovi, obsahom ktorej - okrem všeobecných námietok - bola skutočnosť, že predsedníčka senátu ako aj člen senátu môžu byť vo vzťahu k jeho osobe zaujatí a to pre pomer k trestnej veci, keďže vo veci konali v „pôvodnom“ konaní. Senát o tejto námietke nekonal v súlade s § 32 ods. 6 Trestného poriadku, pretože dôvodom námietky je riadny procesný postup súdu (uvedené vyplýva z Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2024, podľa ktorého v prípade, ak je potrebné rozhodnúť opätovne vo veci, v ktorej už rozhodoval príslušný senát, je na konanie príslušný opätovne tento senát), navyš je založená tiež na iných dôvodoch ako uvedených v § 31 Trestného poriadku.

Na základe takto podaného odvolania postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k nasledovným záverom:

Obžalovaný W. N. st. bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 13. decembra 2024, sp. zn. PK-1T/9/2020 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. júla 2022, sp. zn. 2 To 4/2022 uznaný vinným zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia a tiež u uložil trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona.

Špecializovaný trestný súd uznesením z 19. apríla 2024, sp. zn. 11Nt/3/2023 povolil obnovu konania, ktoré bolo vedené vo veci odsúdeného W. N. st. a zrušil vyššie uvedené rozsudky Špecializovaného trestného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v časti vo výroku o treste prepadnutia majetku.

Podľa ustálenej súdnej praxe je výrok o treste obsahujúci niekoľko popri sebe uložených trestov v prípade existencie chyby vo vzťahu len k jednému z nich, ktorú je potrebné naprávať zisťovaním podmienok na prípadné jeho uloženie, nedeliteľný, pretože zrušením iba chybnjej časti výroku o treste (niektorého z viacerých popri sebe uložených trestov), sa „správoplatní“ nedotknutá časť napadnutého rozsudku vo výroku o vine a nedotknutom výroku o treste, čím je trestné stíhanie právoplatne skončené, a tým sa vytvorí prekážka pokračovania v konaní, a to prekážka rozhodnutej veci [rei iudicatae podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku] - primerane R 16/2003. Uvedené možno aplikovať aj v danom prípade, pričom tento názor je umocnený aj aktuálnym stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré na svojom zasadnutí konanom 28. novembra 2024 prijalo zjednocujúce stanovisko Tpj 131/2024 v tomto znení:

Z ustanovenia § 393 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že zmyslom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je pokračovať v trestnom stíhaní, ak skoršie trestné stíhanie tej istej osoby pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením. Preto ak súd v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku návrhu vyhovie a zruší napadnuté rozhodnutie celkom alebo sčasti, vždy pokračuje v trestnom stíhaní podľa § 403 a nasl. Trestného poriadku, a to bez ohľadu na uplatnený dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 1 až 5 Trestného poriadku.

Pokiaľ je návrh na povolenie obnovy konania dôvodný len vo vzťahu k niektorému z uložených trestov,

súd zruší vždy celý výrok o treste; inak by pokračovaniu v trestnom stíhaní bránila prekážka rozhodnutej veci podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Pokiaľ teda Špecializovaný trestný súd povolil na podklade návrhu na povolenie obnovy konania podaným odsúdeným W. N. st. obnovu konania a zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 13. decembra 2021 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. júla 2022, sp. zn. 2 To 4/2022 vo vzťahu k obžalovanému W. N. st. len vo výroku o treste prepadnutia majetku, výrok o jeho vine a treste odňatia slobody vo výmere 25 rokov zostal a je právoplatným a teda konanie vo vzťahu k jeho osobe je právoplatne skončeným, čo znamená, že v ňom pre prekážku rozhodnutej veci [§ 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku] už nebolo možné ďalej pokračovať, a to ani zisťovaním podmienok pre ukladanie trestu prepadnutia majetku a jeho následným ukladaním, či zisťovanie podmienok pre uloženie iného trestu postihujúceho majetok odsúdeného.

Uvedené pochybenie nebolo možné napraviť žiadnym zákonným spôsobom a preto nezostávalo najvyššiemu súdu v tomto konaní nič iné len rozsudok súdu prvého stupňa zo 4. septembra 2024 bez ďalšieho zrušiť, teda bez toho, aby vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, alebo aby vo veci sám rozhodol, pretože takéto ďalšie rozhodnutie už nie je potrebné, keďže náprava zisteného chybného stavu bola dosiahnutá zrušením chybného rozhodnutia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.